

Στη Γέννηση του Αγίου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτούσία](#)

«Και του είπε ο άγγελος· μη φοβάσαι Ζαχαρία, γιατί ο Θεός δέχτηκε την προσευχή σου» (Λουκ. 1, 13). Αμέσως με τη διαβεβαίωση αυτή τού 'διωξε το φόβο, όπως ακριβώς συμβαίνει με κάθε αγγελική οπτασία. Μετά δηλαδή από το φόβο που προκαλεί η εμφάνιση του αγγέλου, αφαιρείται από τον άνθρωπο η δειλία. Ενώ γίνεται ακριβώς το αντίθετο όταν εμφανίζεται ο δαίμονας. Δηλαδή στην αρχή ο άνθρωπος που τον δέχεται είναι χαρούμενος και θαρραλέος, μετά όμως από λίγο γεμίζει ταραχή και φόβο. «Μη φοβάσαι, είπε, Ζαχαρία, γιατί ο Θεός δέχτηκε την προσευχή σου και η γυναίκα σου η Ελισάβετ θα φέρει στον κόσμο ένα γιό» (Λουκ. 1, 10).

Πηγή <http://malakontas.blogspot.gr/>:

Ω αξιοεπιθύμητο και θεόσδοτο παράγγελμα, σύμφωνο με τη βαθιά επιθυμία τους! Ω αγγελοφερμένη υπόσχεση, που είσαι καρπός τόσων επίμονων προσευχών! Κατάφερε ο Ζαχαρίας να κερδίσει εκείνο που η ψυχή του επιθυμούσε! Πέτυχε εκείνο για το οποίο παρακαλούσε με τόση θέρμη! Βρήκε εκείνο που ζητούσε. Βρήκε, όχι από φυσική συνάφεια αλλά από καρποφόρα προσευχή το ξανάνιωμα της άγονης μήτρας και την ικανοποίηση της λαχτάρας της να κάνει παιδί. Διότι η στέρωσή της δεν ήταν βέβαια επιτίμιο και κατάρα του Θεού —μην πάει εκεί το μυαλό σας— αλλά ήταν προφητικό εξάγγελμα μεγάλου μυστηρίου.

Έχω την εντύπωση ότι, παρόλο που ο Ζαχαρίας είχε παραδοθεί σε πολλή προσευχή και παρακαλούσε τον Θεό να λύσει τη στέρωση της Ελισάβετ, δεν εισακούστηκε αμέσως από τον Θεό, γιατί δεν ήταν ακόμα ο κατάλληλος καιρός. Δεν είχε φτάσει ακόμα η εποχή που ο Χριστός θα σαρκωνόταν. Τότε μόνον να ελπίζεις ότι θα αποκτήσεις παιδί, Ζαχαρία, όταν έρθει στη γη Αυτός που χρόνια προσδοκούν και

περιμένουν τα έθνη. Τότε να περιμένεις πως η Ελισάβετ θα πάψει να είναι στείρα, όταν έρθει Αυτός που είναι η ελπίδα της οικουμένης. Επειδή όμως ήρθε πια αυτή η ώρα, δέξου με την προαγγελία του αρχαγγέλου Γαβριήλ της καρδιάς σου το ποθούμενο. Σαν άλλος αετός ξαναπάρε το νεανικό σου σφρίγος (Ψαλμ. 102, 5). «Γνώρισε, είπε ο άγγελος, τη σύζυγό σου. Γιατί έγινε δεκτή η προσευχή σου και η γυναίκα σου Ελισάβετ, θα σου γεννήσει ένα γιό και θα του δώσεις το όνομα Ιωάννης». Φανέρωσε έτσι ο άγγελος και το όνομα που θά 'παιρνε το παιδί, όνομα που και από την ίδια την ετυμολογία του φανερώνει ότι το παιδί θα ήταν ουρανόσταλτο.

Είπε δε ο Ζαχαρίας στον άγγελο —γιατί μιλάει με τον άγγελο με θάρρος σαν ίσος προς ίσο. «Πώς θα βεβαιωθώ γι' αυτό, αφού εγώ είμαι γέροντας και η γυναίκα μου προχωρημένη στην ηλικία;» (Λουκ. 1, 18). Η απόδειξη που χωρίς ιδιαίτερη σκέψη ζήτησε, για τον τρόπο που θα γινόταν πατέρας, του προσάπτει ως ιερέα το αμάρτημα της απιστίας. Αυτή η ερώτηση όμως δεν προέρχεται από την απιστία, αλλά από την ανάγκη εξακριβώσεως της αλήθειας. Έπαθε έτσι και ο Ζαχαρίας το ίδιο με τον Απόστολο Θωμά. Γιατί δεν ήταν δικαιολογημένο, προφήτης αυτός και γνώστης των θείων πραγμάτων, να αγνοεί ότι ο Θεός μπορεί να ανακαινίσει τη φύση, να ξανανιώσει τα γηρατειά, να βγάλει από το αδιέξοδο τον άνθρωπο, να βρει λύσεις στα προβλήματα, όπως άλλωστε συνέβη με τον Αβραάμ και τη Σάρρα, με την Σωμανίτιδα και με τόσες και τόσες άλλες ανάλογες περιπτώσεις, που έδειξε τη θαυματουργική Του δύναμη.

Αλλ' όμως επειδή οι χαρούμενες αγγελίες, που μηνύουν την πραγματοποίηση των μεγάλων και ασυνήθιστων προσδοκιών της ψυχής, όταν ακουστούν απροσδόκητα και ξαφνικά φέρνουν συνήθως ταραχή, γι' αυτό και τώρα ο Ζαχαρίας, επειδή ταραχτήκε, τηρεί επιφυλακτική στάση. Και αυτό νομίζω ότι το κάνει όχι εξαιτίας της απιστίας του, αλλά γιατί βιάζεται να φτάσει στην αναμφισβήτητη και αδιάσειστη βεβαιότητα. Και αμέσως σαν να κυριεύτηκε από αφόρητη χαρά, φωνάζει προς τον άγγελο και λέει: «Πώς θα βεβαιωθώ γι' αυτό που μου λες»; Μήπως παραλογίζεσαι; Μη και δεν βγουν αληθινά αυτά που μου αναγγέλλεις; Δος μου επίσημη διαβεβαίωση,δος μου χειροπιαστή απόδειξη, όπως παλιότερα έδωσε ο Θεός στον Αβραάμ το σημείο της περιτομής, βεβαιώνοντάς τον έτσι ότι θα γίνει πατέρας πολλών εθνών και ότι θα γεννηθούν απ' τη γενιά του πολλοί βασιλείς. Και όπως διαβεβαίωσε πριν απ' αυτόν το Νώε με το σημείο του ουράνιου τόξου, ότι δηλαδή δεν θα καταστρέψει με κατακλυσμό τη γη. Ακόμα όπως έκανε τη ράβδο του Μωυσή να πάρει μορφή φιδιού και να ξαναγίνει αμέσως πάλι ραβδί, για να πιστέψουν μ' αυτόν τον τρόπο οι Αιγύπτιοι ότι του φανερώθηκε ο Θεός.

Και αποκρίθηκε ο άγγελος και του είπε: Να το σημείο που ζητάς: Θα χάσεις τη λαλιά σου και δεν θα μπορείς πια να βγάλεις λέξη, γιατί δεν πίστεψες στα λόγια

μου —εννοείται βέβαια γιατί δεν πίστεψε απλά και ανεξέταστα— που θα εκπληρωθούν όταν φτάσει ο κατάλληλος καιρός. Πήρε λοιπόν την κατάλληλη για την περίπτωση απόδειξη, που ζητούσε ο Ζαχαρίας, δηλαδή τη σιγή της φωνής του, μιας φωνής που κάποτε θα σταματούσε για πάντα μπροστά στη ζωντανή και σαρκωμένη φωνή, τον Πρόδρομο που θα γεννιόταν απ' αυτόν. Και ενώ έμεινε με κλειστό στόμα συνέχισε να υμνεί, με μυστική πια φωνή το Δωρητή του παιδιού, που έμελλε να γεννηθεί. Όταν βγήκε, λέει ο ιερός ευαγγελιστής, από το ιερό του Ναού, «δεν μπορούσε πια να μιλήσει. Και απ' αυτό κατάλαβαν οι άλλοι ότι είχε δει κάποιο όραμα στο ιερό, ενώ ο ίδιος προσπαθούσε να εξηγήσει με νοήματα και παρέμενε βουβός» (Λουκ. 1, 22). Έμεινε κωφάλαλος, πρώτα-πρώτα για να μη δέχεται ερωτήσεις, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να μην πληροφορήσει τους άλλους για το όραμα. Έπειτα δε επειδή κατά κάποιο τρόπο είχε βγει από τις αισθήσεις του και καθώς έμεινε κατάπληκτος και εμβρόντητος από το όραμα που εξακολουθούσε να το ζει τόσο βαθιά μέσα του, δεν μπορούσε να δώσει προσοχή στα κούφια λόγια των άλλων. Η σιωπή λοιπόν δεν είχε κανένα άλλο νόημα, παρά ήταν μονάχα μια προφητεία, που προδήλωνε ότι θα γινόταν πατέρας προφήτη. Και αυτό ήταν ίσως και σημείο του τέλους της λατρείας του Μωσαϊκού Νόμου, αλλά και σημείο της ανατολής της εποχής της Χάρης, που θα άρχιζε με το γεγονός της γεννήσεως του Ιωάννη.

[Συνεχίζεται]